

der i Dieblisset maatte kunne naas, og som kunde tjene til at forsvare Landet. Jeg troede ikke, at en saadan Misforstaaelse let havde været mulig; men da jeg nu hører, at den har været tilstede, kan jeg kun takke det ærede Medlem for at have givet mig Anledning til at berigtige den. Hvad angaar det, at lade Forsvarssagen i sin Helhed falde, vil jeg være det ærede Medlem og enhver Anden overmaade taknemmelig, naar de kunne give mig Anvisning paa, hvorledes det er muligt at føre en Sag igjennem imod en bestemt sluttet Modstand hos den ene af Faktorerne i den lovgivende og bevillende Mynndighed. Jeg har ikke kunnet opfatte Folkethingets Flertals Stilling anderledes, end at man fra Nøgles Side bestemt afsøger overhovedet at ville gjøre Noget i denne Sag, og at man fra Andres Side vil gjøre Noget, som af Regjeringen og af saa at sige alle Sagtyndige anses for at være det Samme som Intet. Overfor denne Anskuelse, og saa længe som denne Anskuelse er den herskende i dette Thing, ser jeg ikke, der er nogen Mulighed for at føre Forsvarssagen igjennem som en samlet Sag. — Det ærede Medlem havde vistnok fuldkommen Ret i, at det, hvorpaa det kommer an, er at forsvare Landet i sin Helhed eller dog saameget af Landet som muligt; men jeg tror, at det ærede Medlem har fuldstændig Ret, naar han tror, at endog en Samling af hele Landets Forsvarskraft paa det Punkt, han betegnebe som det mest saarlige og det lettest angribelige, vilde være tilstrækkelig til at forsvare denne Ørønde af Landet. Dertil kommer, hvad jeg ikke her behøver særlig at gjøre Rede for, da det ligger for uden nærmere at behøve at paavises, at der, medens vi kunne tænke os mange forskellige Angribere paa det Punkt, som efter Regjeringens Mening er det saarligste, egentlig kun er een Angriber, vi kunne tænke os paa det andet Punkt, og dennes Kræfter, navnlig til Lands, ere i den Grad vore overlegne, at jeg dog vil henstille, om det vil være tænkeligt ved nogen Kraafanstrengelse fra vor Side at forhindre en saadan Fjende fra at angribe og at besætte den paagjældende Del af Landet. Vi vilde endnu mindre være i Stand dertil, naar vi ikke ere Herrer over vore egne Forvande, og naar altsaa den Styrke, som anvendes der, sandsynligvis vil være affkaaren fra Forbindelse med de øvrige Dele af Landet. Jeg tror, at det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, med Rette angav det Punkt, som maa anses for at være et meget udsat Punkt; men jeg tror ikke, at han med Rette angav det som et Punkt, der lader sig forsvare. Jeg tror, at Forsøget paa at trække Forsvaret af denne Del af Landet frem i første Linie er overmaade vel skiftet til at forhindre, eller i alt Fald til at forhale, at der gjøres noget Fornuftigt paa andre Steder, men at det er meget lidet skiftet til at fremkalde nogen For-

anstaltning i den Retning, som det ærede Medlem ønsker.

Bajer: Den høitærede Conseilspræsident har nu nærmere forklaret den Ytring, som han lod falde, da denne Forhandling begyndte for en Maanedstid siden. Jeg troede den Gang, at det var en Ytring, der var undsluppen ham, og som man ikke maatte lægge formegen Vægt paa; men jeg har nu idag faaet at vide, at det virkelig skal være Meningen at lode Forsvarssagen falde, hvilket jeg tror, at den aldeles overveieende Del, ikke alene af dette Thing men ogsaa af Befolkningen, vil beklage i høieste Grad. Det er vanskeligt at faae en Sag op, og det har ogsaa været Tilfældet med denne Sag; men naar den først er kommen op, saa tror jeg, man bør holde den oppe, indtil der har dannet sig en offentlig politisk Mening om den. Det kan være en Tid endnu, thi det maa desværre erkendes, at Uenigheden bestaar endnu. Men det er kun ved at holde Sagen oppe, at man faaer den offentlige Mening tilveiebragt, og naar der da kommer Enighed tilstede om det Grundvæsentlige, da er Dieblisset kommet til at gennemføre Sagen, og da er det min Overbevisning, at den ogsaa hurtig vil kunne gennemføres, naar der er en Regjering, som stiller sig i Spidsen for dens Gjennemførelse, og ikke derimod en Regjering, der siger: „vi alene vide“, hvad der er rigtigt, og kunne vi ikke faae det sat igjennem, saa stille vi os allerbagest i Stedet for at gaa i Spidsen, som Regjeringens Opgave skulde være. Søvrigt tror jeg heller ikke alvorligt paa, at den høie Regjering, saafremt den skulde vedblive at være Regjering, vil undlade at holde Sagen oppe. Jeg kan ikke tro paa den moralste Mulighed af, at man endnu den 25de April kan sige, saaledes som det blev sagt i det aabne Brev, at man finder det „uforsvarligt“ længere at opsætte at gjøre Noget for denne Sag, og neppe to Maaneder efter at sige, at man nu opgiver den, naar man ikke netop kan faae den ganske som man vil, og paa den formentlig ene rigtige Maade; ja, var det den ene rigtige Maade, vilde Enigheden nok være større, end den nu viser sig at være. — Søvrigt har jeg ikke bedet om Ordet for at udtale mig med Hensyn til, hvad der sidst er fremkommet, men det er med Hensyn til en Ytring, der saaldt meget tidligere, under Møder igaar, fra den høitærede Krigsministers Side. Det gjør mig ondt at maatte betage den høitærede Krigsminister en Illusion. Jeg maa desværre paavise, at Enigheden ikke er saa stor engang, som den høitærede Krigsminister mente, naar han udtalte, at der var flere Punkter, i hvilke der var fuld Overensstemmelse mellem den ærede Regjering og dette Thing. Den ærede Minister nævnte fire Punkter, af hvilke jeg ikke skal røre ved de to, da jeg haaber, der er Enighed om dem, medens jeg derimod maa fradrage de to andre, mod hvilke jeg ikke alene